

200702022/1.

Datum uitspraak: 29 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/13132 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 21 februari 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 26 april 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om wijziging van de beperking van een aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen.

Bij besluit van 6 maart 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 februari 2007, verzonden op 22 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De Staatssecretaris van Justitie is in de gelegenheid gesteld een reactie in te dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
Lid van de enkelvoudige kamer

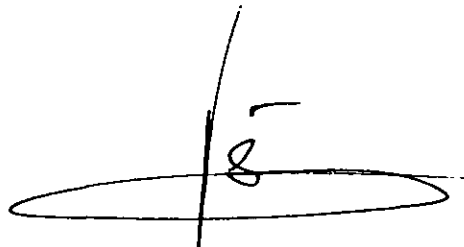
w.g. Nasrullah-Oemar
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 mei 2007

404

Verzonden: **29 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000)

reg. nr.: AWB 06/13132

V-nr:

inzake: , geboren op van Marokkaanse nationaliteit,
wonende te eiser,
gemachtigde: mr. G. Kloosterziel, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. M.B. Jansen, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 17 februari 2003 heeft eiser bij de korpschef van de regiopolitie Amsterdam-Amstelland een aanvraag ingediend om verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning voor bepaalde tijd onder de heperking "studie Engelse taal en cultuur aan de Universiteit van Amsterdam", onder wijziging van de beperking in "terugkeeroptie". Bij besluit van 26 april 2004 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Bij bezwaarschrift van 29 april 2004 heeft eiser tegen dit besluit bezwaar gemaakt. De gronden van het bezwaar zijn ingediend bij brief van 28 juli 2004. Het bezwaar is bij besluit van 5 november 2004 ongegrond verklaard. Bij brief van 9 januari 2006 heeft verweerder het besluit van 5 november 2004 ingetrokken. Op 15 februari 2006 is eiser gehoord door een ambtelijke commissie. Het bezwaar is bij besluit van 6 maart 2006 opnieuw ongegrond verklaard.

2. Bij beroepschrift van 14 maart 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 23 maart 2006. Op 1 mei 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 15 september 2006 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 26 september 2006. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

4. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

In dit geding gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.

1. Eiser is op 21 maart 2001 Nederland ingereisd in het bezit van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf. Eiser is met ingang van 21 maart 2001 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "het afleggen van aanvullende examens met het oog op studie Engelse taal en cultuur". Deze verblijfsvergunning was geldig tot

/B 06/13132

2

21 maart 2002. De verblijfsvergunning is verlengd onder gelijktijdige wijziging van de beperking in "studie aan de Educatieve Faculteit Amsterdam". Deze verblijfsvergunning is aan eiser verleend met ingang van 21 maart 2002 en laatstelijk verlengd tot 1 november 2006.

2. Een door eiser sinds 6 februari 2002 gevoerde procedure om de aan hem verleende verblijfsvergunning te wijzigen in het doel "gezinshereniging bij ouders" werd met een voor eiser negatief resultaat afgesloten door de uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 12 december 2003.

III. STANDPUNTEN PARTIJEN

1. Verweerder stelt zich blijkens het bestreden besluit op het standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning.

Eiser heeft gesteld dat hij in Nederland is geboren en in 1985 met zijn moeder en de andere kinderen is teruggekeerd naar Marokko en dat hij derhalve voor zijn negentiende levensjaar ten minste vijf jaar in Nederland heeft verbleven. Nu echter niet is aangetoond dat eiser in 1985 naar Marokko is vertrokken en bovendien uit de brief van eisers vader van 19 oktober 2000 blijkt dat eiser in 1984 met zijn moeder naar Marokko is teruggekeerd, heeft eiser niet aangetoond dat hij voor zijn negentiende levensjaar tenminste vijf jaar in Nederland heeft verbleven. Reeds hierom komt eiser niet in aanmerking voor de gevraagde verblijfsvergunning.

Maar ook wanneer zou moeten worden aangenomen dat eiser wel voor zijn negentiende levensjaar ten minste vijf jaar in Nederland heeft verbleven, bestaat er geen aanleiding om eiser op grond van wedertoelating verblijf toe te staan. Van belang is voorts immers de vraag of Nederland het meest aangewezen land voor eiser is. Eisers conclusie dat Nederland voor hem het meest aangewezen land is kan niet worden gevolgd. Hiertoe wordt overwogen dat bij de beoordeling de feiten en omstandigheden die zich hebben voorgedaan dan wel zijn gerealiseerd tot de terugkeer van eiser naar Nederland bepalend worden geacht. Uit het dossier is gebleken dat eiser op [redacted] in Nederland is geboren, en dat hij met zijn moeder en de andere kinderen is teruggekeerd naar Marokko. Eiser heeft vervolgens ruim zestien jaar, tot 15 maart 2001, in Marokko gewoond. Eiser heeft aldaar de lagere en middelbare school doorlopen en is zijn universitaire studie gestart. Gelet op de leeftijd bij zijn vertrek, volgt hieruit dat het meest essentiële deel van zijn vorming in Marokko heeft plaatsgevonden en hij is voorbereid op een plaats in de Marokkaanse maatschappij. Aan dit oordeel doet niet af dat eiser inmiddels sinds 15 maart 2001 in Nederland verblijft, studeert, de Nederlandse taal beheerst en hier inmiddels vrienden en kennissen heeft. Voorts wordt weliswaar gesteld dat er na zijn terugkeer in Nederland een sterke band tussen eiser en zijn in Nederland wonende vader en broers is ontstaan, maar daarbij is niet gebleken dat deze band van zodanig uitzonderlijke aard is dat op grond daarvan de gevraagde verblijfsvergunning zou kunnen worden verleend. Bovendien woont er nog familie van eiser in Marokko.

Er is geen ruimte om gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid.

2. Eiser stelt zich op het standpunt dat verweerder ten onrechte de gevraagde verblijfsvergunning heeft geweigerd. Eiser komt in ingevolge artikel 3.92 van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000 in aanmerking voor de gevraagde verblijfsvergunning.

Verweerder heeft ten onrechte gesteld dat eiser in 1984 naar Marokko is teruggekeerd. De vader van eiser heeft de Vreemdelingendienst meegedeeld dat eiser in 1985 naar Marokko is teruggekeerd. Bewijsstukken hiervan kunnen niet worden overgelegd, omdat de kleuterschool waar eiser destijds op zat niet meer bestaat en eisers vader eiser pas in 1996 heeft uitgeschreven uit het bevolkingsregister. Ten onrechte wordt verder overwogen dat Nederland niet het meest aangewezen land is. Eiser verblijft immers sinds 21 maart 2001 legaal in Nederland en voelt zich meer comfortabel in Nederland dan in Marokko. Eiser studeert en wil na zijn afstuderen in Nederland werken. De mogelijkheden voor eiser om in Marokko te werken zijn beperkt dan wel onmogelijk. Voorts heeft eiser een hechte band met zijn vader en zijn broers. Ook voor eisers vader zou het een persoonlijk drama zijn als hij na zijn afstuderen Nederland zou moeten verlaten. Nu eiser reeds vijf jaren in Nederland woont, studeert, geheel geïntegreerd is en vloeiend Nederlands spreekt en zijn vrienden en kennissen hier te lande heeft, kan gesteld worden dat Nederland het meest aangewezen land voor

WB 06/13132

3

eiser is. Daarbij zijn eisers banden met Marokko inmiddels verbroken. Voorts heeft verweerder ten onrechte geen gebruik gemaakt van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid.

IV. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.

2. Ingevolge artikel 13 van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend, dan wel indien internationale verplichtingen of klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

3. Op grond van artikel 20 van de Vw 2000 is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen. Een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd wordt niet onder beperkingen verleend. Aan de vergunning worden geen voorschriften verbonden.

4. Artikel 3.92 van het Vb 2000 luidt:

'De verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, bedoeld in artikel 20 van de Wet, kan worden verleend aan de meerderjarige vreemdeling, die:

- a. tussen het vierde en het negentiende levensjaar tien jaren rechtmatig in Nederland heeft verbleven als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Wet, en wiens aanvraag is ontvangen voor het drieëntwintigste levensjaar, of
- b. voor het negentiende levensjaar vijf jaren rechtmatig in Nederland heeft verbleven als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Wet, en voor wie Nederland naar het oordeel van Onze Minister het meest aangewezen land is'.

5. In hoofdstuk B4/2.9 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000, in samenhang gelezen met hoofdstuk B4/2.8 van de Vc 2000, is bepaald dat voor de vraag of Nederland het meest aangewezen land is de volgende criteria van belang zijn:

- de reden van remigratie;
- de duur van het verblijf in Nederland en in het land van herkomst;
- de in Nederland en in het buitenland gevolgde schoolopleiding;
- de in Nederland en in het buitenland opgedane werkervaring;
- de kennis van de Nederlandse taal.

De vreemdeling is blijkens voornoemd beleid de meest gereede partij om over deze factoren zo veel mogelijk gegevens te verstrekken.

De rechtbank acht dit beleid niet onredelijk of anderszins rechtens onjuist.

6. In geschil is allereerst de vraag of eiser voor zijn negentiende levensjaar een onafgebroken periode van vijf jaar rechtmatig in Nederland heeft verbleven. In het dossier bevindt zich een brief van eisers vader van 19 oktober 2000 waarin deze verklaart dat eiser in 1984 naar Marokko is teruggekeerd. Eiser stelt echter dat zulks onjuist is en dat hij in 1985 naar Marokko is teruggekeerd, doch dit niet te kunnen aantonen. Eiser heeft geen bescheiden met betrekking tot de duur van het eerdere verblijf overgelegd. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich op basis van deze gegevens terecht op het standpunt heeft gesteld dat niet is komen vast te staan dat eiser voor zijn negentiende jaar ten minste vijf jaar in Nederland heeft verbleven. De enkele stelling van eiser dat hij voor zijn negentiende levensjaar een onafgebroken periode van vijf jaar rechtmatig in Nederland heeft verbleven, omdat hij Nederland pas in 1985 heeft verlaten, is onvoldoende voor een andere conclusie, temeer nu eiser zelfs geen begin van bewijs heeft geleverd voor zijn stelling.

WB 06/13132

4

7. Nu eiser reeds niet voldoet aan de eerste, in artikel 3.92, aanhef en onder b, van het Vb 2000 genoemde, voorwaarde behoeft de vraag of is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde (dat Nederland het meest aangewezen land voor eiser is) geen beantwoording.

8. Het beroep van eiser op artikel 4:84 van de Awb, inhoudende dat verweerder gebruik had moeten maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid, kan naar het oordeel van de rechtbank evenmin slagen. Voor die belangenafweging is naar het oordeel van de rechtbank geen plaats, omdat eiser niet aan de wettelijke voorwaarden van de terugkeeroptie heeft voldaan. Verweerder had derhalve geen beleidsvrijheid.

9. De conclusie is dan ook dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan.

10. Op grond van het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

11. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

FROM

WB 06/13132

5

V. BESLISSING

De rechtbank

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 21 februari 2007 door mr. C.P.E. Meewisse, voorzitter, in tegenwoordigheid van M.C. Tilman, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op:

21 FEB. 2007

Conc.: MT

Coll:

D:

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Canales ADVOCATEN LAWYERS

Fizeastraat 19 > 1097 SC Amsterdam > The Netherlands T > +31 (0)20 685 2983
F > +31 (0)20 689 0647
E > canalesadvocaten@xs4

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 2001
2500 EA 's Gravenhage

Tevens per fax 0703651380

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
1658-5 21 MRT 2007	
ZAAKNR. 200702022	
AAN: VI	
BEHANDELD: DD:	PAR:

datum 21 maart 2007
dossiernummer

Gemachtigde
inzake

Hoger beroep tegen de uitspraak d.d. 22 februari 2007 van de Rechtbank 's
Gravenhage nevenzittingsplaats Amsterdam, zaaknummer AWB 06 / 13132

In de zaak van

Geboren op van Marokkaanse nationaliteit, appellant,

tegen

De minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder

Hoger beroep

Edelachtbare Heer/ Vrouwe,
Geachte College,

Tot mij heeft zich gewend de heer geboren op te Nederland,
van Marokkaanse nationaliteit, met het verzoek zijn belangen te willen behartigen. Appellant
heeft mij, mr bepaaldelijk gevolmachtigd en kiest zijn woonplaats te mijnen kan-
tore aan de Fizeastraat 19 1097 SC te Amsterdam.

Appellant heeft zich niet kunnen verenigen met de uitspraak van de Rechtbank 's Gravenhage,
zittingsplaats Amsterdam, d.d. 22 februari 2007, vandaar dat tegen deze thans tijdig hoger be-
roep wordt ingesteld. Appellant heeft mij tot het instellen van het hoger beroep in het bijzonder
gevolmachtigd.

Inhoudelijk

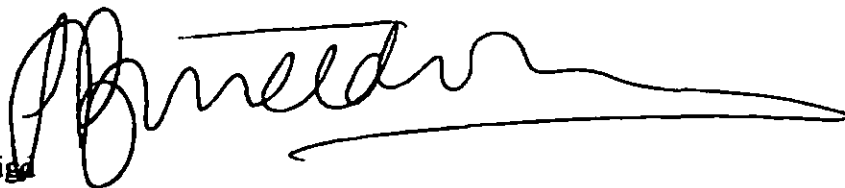
1. Appellant is het met de uitspraak van de rechtbank, in het bijzonder met het gestelde
onder rechtsoverwegingen 6 en 7, niet eens omdat de rechtbank ten onrechte de con-
clusie heeft getrokken dat appellant niet heeft aangetoond voor zijn negentiende jaar
ten minste vijf jaar, onafgebroken en rechtmatig, in Nederland te hebben verbleven.

2. De rechtbank heeft een verkeerde uitleg gegeven aan de brief van de vader van appellant d.d. 19 oktober 2000. De vader heeft onder de punten 1 en 3 aangegeven dat hij zijn gezin in 1984 naar Marokko heeft teruggebracht. Onder punt 4 heeft de vader geantwoord dat appellant bijna een héél jaar op de kleuterschool heeft doorgebracht in 1984. Een héél jaar op de kleuterschool eindigt begin juli.
3. De vader van appellant heeft in een nadere verklaring van 8 februari jl. het volgende gesteld. De vader heeft aan de hand van schriftelijke bewijsstukken kunnen achterhalen dat hij appellant samen met de andere gezinsleden in juli 1984 naar Marokko heeft teruggebracht. De nadere verklaring en de bewijsstukken worden hierbij gevoegd. Het gaat om een verklaring van de werkgever waarin staat dat de vader van appellant vanaf 2 juli 1984 met vakantie is. Aangezien onder punt 3 van de antwoorden op de vragenlijst d.d. 19 oktober 2000 staat dat de vader van appellant, appellant zelf naar Marokko heeft teruggebracht, betekent dit dat appellant na 2 juli 1984 Nederland heeft verlaten. Dit wordt ondersteund door een overzicht van de inenting die in het gezin hebben plaatsgevonden. De laatste inenting is geweest voor het broertje van op 1 juni 1984. Appellant heeft voorts getracht om te achterhalen wat de uitschrijfdatum is geweest op de te Amsterdam. Helaas is dit volgens het stadsdeel niet te achterhalen. Nu de vader van appellant echter gesteld heeft dat appellant bijna een volledig jaar op de kleuterschool heeft doorgebracht, betekent dit dat appellant in ieder geval tot eind juni 1984 in Nederland heeft verbleven.
4. Nu appellant zoveel bewijs heeft geleverd dat hij Nederland in ieder geval ná de viering van zijn vijfde verjaardag op heeft verlaten en verweerder geen enkel tegenbewijs heeft, moet uitgegaan worden van een rechtmatig en ononderbroken verblijf van appellant hier te lande van vijf jaar voorafgaande aan zijn 19de levensjaar. Gelet op het voorgaande heeft appellant, sedert zijn geboorte op , in ieder geval 5 jaar rechtmatig in Nederland verbleven nu appellant eerst in juli 1984 Nederland verlaten heeft.
5. De gronden welke bij het beroep en het bezwaar zijn ingediend dienen als herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Redenen waarom gemachtigde namens appellant zich wendt tot Uw Afdeling, met het verzoek de uitspraak van de rechtbank Amsterdam d.d. 22 februari 2007 te vernietigen.

Hoogachtend,

mr S. Bouddount
Bijzonder gevolmachtigd

Bijlagen:
1 kopie bestreden beschikking
2 kopie antwoorden vragenlijst d.d. 19 oktober 2000
3 originele verklaring vader d.d. 8 februari 2007
4 kopie werkgeversverklaring inzake vakantie 1984
5 overzicht inenting B. Bouyadou tot en met mei 2005
6 brief van de gemeente over deelname onderwijs in 1984 en 1985